

Στην υπόθεση **È È** **κατά Ελλάδας,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), συνεδριάζοντας σε Επιτροπή αποτελούμενη από τους:

Anatoly Kovler, *Πρόεδρος,*

Λίνο-Αλέξανδρο Σισιλιάνο,

Erik Mose, *δικαστές,*

και τον Andre Wampach, *Αναπληρωτή Γραμματέα του Τμήματος,*

Αφού συνεδρίασε ιδιαιτέρως στις 27 Σεπτεμβρίου 2011,

Εκδίδει την κατωτέρω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει προσφυγής (υπ' αριθ. 51640/08) κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, η οποία κατατέθηκε στο Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών ("η Σύμβαση") από Έλληνα υπήκοο, τον κ. **È È** ("προσφεύγων") στις 3 Οκτωβρίου 2008.

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπήθηκε από τον κ. Π. Αγγελάκη, δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση ("Κυβέρνηση") εκπροσωπήθηκε από τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους του Πληρεξουσίου της, κ. Μ. Απέσσο και κα. Κ. Παρασκευοπούλου, Παρέδρους του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και την κ. Ζ. Χατζηπαύλου, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 11 Μαΐου 2010 ο Πρόεδρος του Πρώτου Τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Σύμφωνα με το Πρωτόκολλο Νο.14, η προσφυγή ανατέθηκε σε Επιτροπή Τριών Δικαστών.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1958 και ζει στην Αθήνα.

5. Στις 28 Νοεμβρίου 2000 το Υπουργείο Οικονομικών επέβαλε πρόστιμο 51.693.912 δραχμών (έλλειμμα: 34.501.041 δρχ. + τόκοι υπερημερίας: 17.192.871 δρχ., δηλαδή 93.012,21 ευρώ) στον προσφεύγοντα λόγω της φερόμενης ευθύνης του για τη δημιουργία ελλείμματος προϋπολογισμού στην Πολεοδομία Χανίων, όπου ήταν τοποθετημένος (αριθμός πράξης 5624/28.11.2000).

6. Στις 22 Μαρτίου 2001 ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή στο Ελεγκτικό Συνέδριο, με την οποία προσέβαλε την πράξη 5654/28.11.2000.

7. Η ακροαματική διαδικασία έλαβε χώρα στις 6 Μαΐου 2003 και στις 20 Απριλίου 2004.

8. Με απόφασή του από 29 Ιουνίου 2004, το Ελεγκτικό Συνέδριο έκανε εν μέρει δεκτή την προσφυγή του προσφεύγοντος. Η πράξη ακυρώθηκε μόνο όσον αφορά το μέρος που διέτασσε τον προσφεύγοντα να καταβάλλει τόκους υπερημερίας. Όπως παρατήρησε το δικαστήριο, ο προσφεύγων είχε, μεταξύ άλλων, λογιστικές ευθύνες στην Πολεοδομία και, βάσει της εγχώριας νομοθεσίας, σε περίπτωση δημόσιου ελλείμματος, επιρρίπτονταν ευθύνες. Επίσης, σημειώθηκε ότι, όπως έδειχναν τα αποδεικτικά στοιχεία που υπεβλήθησαν, ο προσφεύγων ενεργούσε παράνομα κατά την εκπλήρωση των καθηκόντων του. Κρίθηκε υπεύθυνος για την καταβολή ποσών υψηλότερων από αυτά που ορίζονται ως μισθοί και, επίσης, ορισμένα ποσά είχαν καταβληθεί σε πρόσωπα που δεν δικαιούνταν να τα εισπράξουν. Επιπλέον, έγινε δεκτό ότι ο προσφεύγων είχε ερωτηθεί προηγουμένως από τον αρμόδιο επιθεωρητή, είχε εκθέσει τις απόψεις του για το ζήτημα αυτό και είχε κληθεί να αποκαταστήσει το εν λόγω έλλειμμα (απόφαση υπ' αριθ. 1502/2004). Η απόφαση επιδόθηκε στον προσφεύγοντα στις 2 Οκτωβρίου 2004.

9. Στις 23 Σεπτεμβρίου 2005 ο προσφεύγων άσκησε έφεση επί νομικών ζητημάτων και η εκδίκαση έλαβε χώρα στις 7 Νοεμβρίου 2007.

10. Στις 4 Ιουνίου 2008 η Ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου διατήρησε την ισχύ της απόφασης 1502/2004, αφού συμπέρανε ότι η απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου ήταν ορθή και επαρκώς αιτιολογημένη (απόφαση υπ' αριθ. 1456/2008). Η απόφαση επιδόθηκε στον προσφεύγοντα στις 21 Αυγούστου 2008.

ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6§1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

11. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι η διάρκεια της διαδικασίας ήταν ασυμβίβαστη προς την απαίτηση της "λογικής διάρκειας" που ορίζει το Άρθρο 6§1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

"Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί (...) εντός λογικής προθεσμίας, από δικαστήριο (...), το οποίο θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)".

12. Η Κυβέρνηση αμφισβήτησε αυτόν τον ισχυρισμό.

13. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 22 Μαρτίου 2001, όταν ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου, και τελείωσε στις 4 Ιουνίου 2008, με την απόφαση υπ' αριθ. 1456/2008 της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Έτσι, διήρκεσε για περισσότερα από επτά χρόνια και δύο μήνες για δύο επίπεδα δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

14. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η προσφυγή δεν είναι έκδηλα αβάσιμη, υπό την έννοια του Άρθρου 35§3 της Σύμβασης. Σημειώνει επίσης ότι δεν προσκρούει σε άλλο λόγο απαραδέκτου. Ως εκ τούτου, θα πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

15. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας πρέπει να αξιολογείται υπό το φως των περιστάσεων της υπόθεσης και αναφορικά με τα εξής κριτήρια: πολυπλοκότητα της υπόθεσης, συμπεριφορά του προσφεύγοντος και των

αρμόδιων αρχών, και οι συνέπειες της διαφοράς όσον αφορά τον προσφεύγοντα (βλ. μεταξύ άλλων αρχών, *Fryflender κατά Γαλλίας* [GC], No.30979/96, §43, ΕΔΔΑ 2000-VII).

16. Το Δικαστήριο συχνά διαπιστώνει παραβιάσεις του Άρθρου 6§1 της Σύμβασης σε υποθέσεις που θέτουν ζητήματα παρόμοια με αυτό της παρούσας υπόθεσης (βλ. *Frydlender* ανωτέρω).

17. Αφού εξέτασε όλο το υλικό που του υπεβλήθη, το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξαν επανειλημμένες διαδικαστικές καθυστερήσεις καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας. Όσον αφορά τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος, το Δικαστήριο σημειώνει ότι περισσότεροι από ένδεκα μήνες της συνολικής διάρκειας της διαδικασίας ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων μπορούν να αποδοθούν σε αυτόν. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο παρατηρεί καθυστέρηση όσον αφορά την άσκηση της έφεσης επί νομικών ζητημάτων ενώπιον της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με την οποία προσέβαλε την απόφαση 1502/2004 του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Ωστόσο, το Δικαστήριο δεν θεωρεί ότι μόνο η συμπεριφορά του προσφεύγοντος συνέβαλε στην παρατεταμένη διάρκεια της διαδικασίας. Αντίθετα, το Δικαστήριο έχει τη γνώμη ότι η πραγματική διάρκεια της διαδικασίας – περίπου έξι χρόνια – χωρίς να ληφθεί υπ' όψιν η καθυστέρηση του προσφεύγοντος να ασκήσει έφεση επί νομικών ζητημάτων, παραμένει υπερβολική. Συγκεκριμένα, σημειώνεται ότι η διάρκεια της διαδικασίας ενόσω η υπόθεση εκκρεμούσε ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου – η οποία διήρκεσε για περισσότερα από τρία χρόνια και τρεις μήνες – και ενώπιον της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου – η οποία διήρκεσε για περισσότερα από δύο έτη και οκτώ μήνες – αποδίδεται στα εθνικά δικαστήρια. Ο χειρισμός της υπόθεσης εκ μέρους τους δεν διευκόλυνε την έγκαιρη ολοκλήρωσή της. Κατά τη γνώμη του Δικαστηρίου, η διάρκεια της διαδικασίας μπορεί να εξηγηθεί μόνο από την παράλειψη των εγχώριων δικαστηρίων να ασχοληθούν επιμελώς με την υπόθεση (βλ. *Gumuyten κατά Τουρκίας*, No.47116/88, §§24-26, 30 Νοεμβρίου 2004).

18. Έτσι, υπό το φως των κριτηρίων που παρατίθενται στη νομολογία του και λαμβάνοντας υπ' όψιν όλες τις περιστάσεις της υπόθεσης, το Δικαστήριο κρίνει ότι η διάρκεια της διαδικασίας ήταν υπερβολική και δεν πληρούσε την απαίτηση περί "εύλογης διάρκειας".

Ως εκ τούτου, διαπιστώθηκε παραβίαση του Άρθρου 6§1.

II. ΛΟΙΠΕΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

19. Ο προσφεύγων παραπονείται επίσης βάσει του Άρθρου 6 της Σύμβασης για το δίκαιο της εγχώριας διαδικασίας, την αξιολόγηση του αποδεικτικού υλικού από τα εγχώρια δικαστήρια και τη φερόμενη παράλειψή τους να εξετάσουν όλους τους ισχυρισμούς του. Συγκεκριμένα, παραπονείται, μεταξύ άλλων, ότι τα εγχώρια δικαστήρια διέπραξαν πραγματικά και νομικά σφάλματα και οι αποφάσεις δεν ήταν καλά αιτιολογημένες. Παραπονείται επίσης για την απουσία ακροαματικής διαδικασίας πριν από την επιβολή του εν λόγω προστίμου.

20. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, αν και το Άρθρο 6 της Σύμβασης εγγυάται το δικαίωμα δίκαιης εκδίκασης, δεν παραθέτει κανόνες σχετικά με το παραδεκτό των αποδεικτικών στοιχείων ή τον τρόπο με τον οποίο θα πρέπει να αξιολογούνται, ζητήματα τα οποία, ως εκ τούτου, αποτελούν πρωτίστως αντικείμενο ρύθμισης από την εθνική νομοθεσία και τα εθνικά δικαστήρια. Ειδικότερα, δεν έχει αρμοδιότητα να κρίνει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα που φέρονται να διαπράχθηκαν από ένα εθνικό δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που αυτά θα μπορούσαν να θίξουν τα προστατευόμενα από την Σύμβαση δικαιώματα και ελευθερίες (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αριθ. 30544/96, §§28-29 ΕΔΔΑ 1999-I). Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επίσης ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του, αν και το Άρθρο 6§1 της Σύμβασης απαιτεί από τα δικαστήρια να αιτιολογούν τις αποφάσεις τους, δεν πρέπει να εννοηθεί ότι απαιτείται λεπτομερής απάντηση σε κάθε ισχυρισμό (βλ. *Van de Hurk κατά Ολλανδίας*, 19 Απριλίου 1994, §61, Σειρά A No.288). Η έκταση αυτής της υποχρέωσης μπορεί να ποικίλει ανάλογα με τη φύση της απόφασης και πρέπει να αναλύεται υπό το φως των περιστάσεων κάθε υπόθεσης (*Higgins*

και άλλοι κατά Γαλλίας, 19 Φεβρουαρίου 1998, §42, *Reports of Judgments and Decisions 1998-I*).

21. Στην προκείμενη υπόθεση, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι, καθ' όλη τη διαδικασία, ο προσφεύγων ήταν εντελώς ικανός να εκθέσει την υπόθεσή του και δεν υπάρχει κανένα στοιχείο στη δικογραφία που να υποδηλώνει ότι η λήψη και αξιολόγηση του αποδεικτικού υλικού από το Ελεγκτικό Συνέδριο ήταν αυθαίρετη ή ότι η διαδικασία ήταν άλλως άδικη, έτσι ώστε να τεθεί ζήτημα βάσει του Άρθρου 6. Επιπλέον, όσον αφορά τις αποφάσεις των εθνικών δικαστηρίων, οι οποίες ασχολήθηκαν με σαφήνεια και αναμφίβολα με τα διάφορα ζητήματα που υπέβαλε ο προσφεύγων, δεν φαίνεται ότι τα εγχώρια δικαστήρια παρέλειψαν την υποχρέωσή τους να αιτιολογήσουν τις αποφάσεις τους. Όπως παρατήρησε η ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου, το πρωτόδικο δικαστήριο εξήγησε με σαφήνεια στην απόφασή του ότι ο προσφεύγων ενεργούσε παράνομα κατά την εκπλήρωση των καθηκόντων του και ήταν υπεύθυνος για τη δημιουργία του ελλείμματος του προϋπολογισμού. Έγινε επίσης δεκτό ότι ο προσφεύγων είχε ερωτηθεί προηγουμένως από τον αρμόδιο επιθεωρητή, είχε εκθέσει τις απόψεις του για το ζήτημα αυτό και είχε κληθεί να αποκαταστήσει το εν λόγω έλλειμμα. Επιπλέον, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι έλαβαν χώρα ακροαματικές διαδικασίες για την προσφυγή και την έφεση ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου – στις 6 Μαΐου 2003, 20 Απριλίου 2004 και 7 Νοεμβρίου 2007 αντίστοιχα – όπου ο προσφεύγων είχε τη δυνατότητα να θέσει τους ισχυρισμούς του. Έτσι, δεν υπάρχουν ενδείξεις αυθαιρεσίας.

22. Εν όψει των ανωτέρω, οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος είναι προδήλως αβάσιμες και πρέπει να απορριφθούν βάσει του Άρθρου 35§§3(α) και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

23. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

"Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση

των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση".

A. Αποζημίωση

24. Ο προσφεύγων αξιώνει 145.157,12 ευρώ για τη χρηματική βλάβη που φέρεται ότι υπέστη. Αξιώνει επίσης 150.000 ευρώ για ηθική βλάβη. Ισχυρίζεται ότι, καθ' όλη την περίοδο της εκκρεμοδικίας, υπέστη οδύνη και κοινωνική ταπείνωση.

25. Η Κυβέρνηση αμφισβήτησε τις αξιώσεις του προσφεύγοντος για χρηματική και ηθική βλάβη. Συγκεκριμένα, όσον αφορά την αξίωση του προσφεύγοντος για ηθική βλάβη, κρίνει ότι το ποσό αυτό είναι υπερβολικό και ισχυρίζεται ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ' εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την ηθική βλάβη. Υποστηρίζει, ωστόσο, ότι, εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να επιδικαστεί ποσό στον προσφεύγοντα, το ποσό των 3.000 ευρώ είναι επαρκές και εύλογο.

26. Το Δικαστήριο δεν διακρίνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της διαπίστωσης της παραβίασης και της φερόμενης χρηματικής βλάβης. Ως εκ τούτου, απορρίπτει αυτή την αξίωση. Αφ' ετέρου, επιδικάζει στον προσφεύγοντα 5.000 ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

27. Ο αιτών αξιώνει 8.224,19 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και ενώπιον του Δικαστηρίου. Προσκόμισε οκτώ διαφορετικά τιμολόγια δαπανών (συνολικού ύψους 5.224,19 ευρώ) για τις δαπάνες ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και ένα για τις δαπάνες του ενώπιον του Δικαστηρίου (3.000 ευρώ).

28. Η Κυβέρνηση αμφισβήτησε αυτές τις αξιώσεις. Όσον αφορά τα έξοδα και τις δαπάνες ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, η Κυβέρνηση παρατήρησε ότι πέντε από τα οκτώ τιμολόγια δαπανών που υπεβλήθησαν (για ποσό 4.283,41 ευρώ) δεν αφορούσαν τη διαδικασία ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου, αλλά άλλες διαδικασίες ενώπιον του Εφετείου και

του Αρείου Πάγου. Σημείωσε επίσης ότι, σε κάθε περίπτωση, ακόμη και για τις δαπάνες ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου (940,78 ευρώ), δεν υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ αυτών και της παρατεταμένης διάρκειας της διαδικασίας και ότι αυτή η αξίωση θα πρέπει να απορριφθεί. Όσον αφορά το ύψος των εξόδων και δαπανών ενώπιον του Δικαστηρίου, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι το ποσό της αξίωσης δεν ήταν εύλογο. Σε περίπτωση, ωστόσο, που το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να επιδικαστεί στον προσφεύγοντα σχετικό ποσό, το ποσό των 1.000 ευρώ είναι επαρκές.

29. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων δικαιούται να λάβει έξοδα και δαπάνες μόνον εφόσον αποδείξει την πραγματικότητα, την αναγκαιότητά τους και, επιπλέον, τον εύλογο χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], No. 31107/96, § 54, ΕΔΔΑ 2000-XI).

30. Όσον αφορά την αξίωση του προσφεύγοντας για τις δαπάνες που υπέστη ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η διάρκεια της διαδικασίας θα μπορούσε να επιφέρει αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του προσφεύγοντος ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και ότι πρέπει επομένως τούτο να ληφθεί υπόψη (βλ. *Caruano κατά Ιταλίας*, 25 Ιουνίου 1987, § 27, Σειρά Α No. 119). Το Δικαστήριο σημειώνει εντούτοις ότι, ακόμη και όσον αφορά τα τιμολόγια δαπανών που υπέβαλε ο προσφεύγων για τη διαδικασία ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου, οι σχετικές δαπάνες δεν γεννήθηκαν από την διάρκεια της διαδικασίας, αλλά είναι έξοδα στα οποία φυσιολογικά υποβάλλεται κανείς μέσα στα πλαίσια της επίδικης διαδικασίας. Έτσι, το Δικαστήριο δεν διακρίνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της διαπιστωμένης παραβίασης και της χρηματικής ζημίας. Ως εκ τούτου, απορρίπτει την αξίωση.

31. Ωστόσο, το Δικαστήριο κρίνει ότι, λαμβανομένων υπ' όψιν των εγγράφων που έχει στην κατοχή του και της νομολογίας του, είναι εύλογο να του επιδικάσει ποσό 1.500 ευρώ για τις δαπάνες ενώπιον του

Δικαστηρίου, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

32. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ

1. *Κηρύσσει* την αιτίαση που αφορά την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας παραδεκτή και την υπόλοιπη προσφυγή *απαράδεκτη*,
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης,
3. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες, 5.000 (πέντε χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη και 1.500 (χίλια πεντακόσια) ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος,

β) ότι, από τη λήξη της τρίμηνης αυτής προθεσμίας και μέχρι την εξόφληση, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στην αγγλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 18 Οκτωβρίου 2011 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 § 2 και 3 του κανονισμού του Δικαστηρίου.

Υπογραφή

Andre Wampach

Αναπληρωτής Γραμματέας

Αθήνα, 11.11.2011

Ακριβής μετάφραση από τα αγγλικά

Η μεταφράστρια Ελένη Δημητρίου

Υπογραφή

Anatoly Kovler

Πρόεδρος